

ali se plašim da će me deca osuđivati i još više se udaljiti od mene pod njegovim uticajem. S druge strane, verujem da takav zajednički život šteti deci.

Molim Vas, posavetujte me kako da idem dalje. Nadam se da ćete me razumeti. Svaki dan mi je sve teže. Vi ste mi poslednja nada. Poštovani Sergeju Nikolajeviču, veoma Vas volim. Neka Vas Gospod blagoslovi.

Veliko Vam hvala!

Rad na sebi započinje s razumevanjem i osećajem da je ljubav prema Bogu, jedinstvo s Njim, najviša vrednost za čoveka. Naša duša je božanska po svojoj suštini. Kao što je napisano u Bibliji, Bog je čoveku udahnuo dušu. Naše duše su jedno s Bogom, upravo kroz dušu dobijamo osnovnu životnu energiju koja obezbeđuje našu budućnost i budućnost naše dece.

Najveća sreća za čoveka je ljubav prema Bogu. Ljubav prema Bogu nije samo sreća, već uslov opstanka samog čoveka i njegovog potomstva. To je uslov za zdravlje, blagostanje i uspeh. Zato prva, glavna zapovest glasi: „*Bog je jedan. Ljubi Boga iznad svega*“.

Kada čovek svesno ili nesvesno krši ovu zapovest, u njegovoj duši počinje da se odliva energija ljubavi na kojoj sve počiva. A potom mu nestaje budućnost. Ako čovek nema budućnosti, onda mu se prvo raspada sudbina, a potom zdravlje.

Kad se otapa budućnost, čovekovi potomci postaju životno neodrživi. Ponovo pročitajte Knjigu o Jovu – tu je opisana priča čoveka, koji je na spoljašnjem planu bio pravednik, odnosno – poštovao je zapovesti – nije ubijao, krao, zavideo. Ali je imao dublje, unutrašnje prestupe koje nije osećao, niti ih je primećivao.

Prosečnoj osobi s Višeg plana čak i ne daju znake, već mu loza prosto odumire. Ali čoveku koji teži Bogu daju patnje, mučenja i gubitke da bi pročistio kako svoju dušu tako i duše svojih potomaka. I tada će njegova umrla deca, čije su duše postale čistije, moći ponovo da se rode u ovom ili sledećem životu.

Rad na sebi počinje od negovanja ljubavi i pokajanja. Treba da se prisetite svih trenutaka u svom životu kada ste se odricali ljubavi pod jednim ili drugim izgovorom i da ih retroaktivno prođete s pokajanjem.

Kad čovek neprimereno postupa, to će se pre ili kasnije negativno odraziti na njegovu dušu, sudbinu i zdravlje. Kad sebi dopušta neprimerena osećanja, odnosno dugo gaji ljubomoru, vređa se, upada u uninije, žali zbog prošlosti, loše misli o budućnosti, to veoma opterećuje dušu. Dok je direktno odricanje od ljubavi, svesno ili nesvesno – još ozbiljniji prestup posle koga slede nesreće, bolesti i problemi s karakterom.

Pokušajmo da utvrdimo kakve prestupe biste vi mogli da imate. Majka vam je umrla kada ste imali 9 godina. U uzrastu od 9-11 kod devojčica počinje pubertet. Ako roditelji umru u tom periodu, to znači da u njihovom detetu postoji određena unutrašnja nesreća povezana s potomcima. Sa 9 godina je kod vas započelo čišćenje.

Kada ste zatrudneli, vaš muž, kako ste napisali, nije želeo dete. Nepostojanje želje da se imaju deca je skriveni program njihovog uništenja. Ako ste razmišljali o abortusu, znači da ste gajili podsvesnu agresiju prema deci. Odnosno, kod vas i kod vašeg supruga bilo je ozbiljnih problema s dušom.

Pobačaj je posledica problema s dušom. Plod ne može da opstane u životu kada u ženi postoji program samouništenja ili agresija prema deci. Program samouništenje je

posledica nagomilane agresije prema ljudima, sebi, sudbini i, konačno, prema Bogu. Ako se kod žene desi pobačaj, to svedoči o prilično ozbiljnoj nesreći njenih potomaka.

Zašto se vaš brak, kako pišete, ispostavio nesrećnim? Što je u čovekovoju duši više negativnih osećanja koja dovede do loših postupaka, on manje ima pravo da uživa zemaljsku sreću. Kad čovek ima slabu vezu s Bogom, kada se njegova duša okreće od Boga, on ne sme da ima ni srećnu porodicu, niti sudbinu, niti dobro zdravlje. Vaš nesrećan brak je pokazatelj vaše unutrašnje nesreće koja se niže po rodoslovnom stablu.

Nesreća nas gura ka Bogu. Ali ako mi, umesto da se setimo Boga i ljubavi, počnemo da skupljamo zamerke, onda se aktivira grublja varijanta pomoći s Višeg plana – počinju da nas leče nesrećama, neizlečivim bolestima i, na kraju, smrću.

Po svemu sudeći, vi i vaš muž na unutrašnjem planu niste išli ka ljubavi, već ka trijumfu želja, nagona, života i zato su vam deca bila životno neodrživa; ona jednostavno nisu imala budućnost.

Potrebno je da shvatite: duševni bol vas podstiče ka Bogu, razvoju i vaspitanju svoje duše. Bol zbog gubitka dece vam daje energiju koja ne sme da bude usmerena na osude i žaljenje, kao ni samooptuživanje i neprihvatanje prošlosti – taj bol ne sme da vas podstiče na samodestrukciju, već na pokajanje, samopromenu i razvoj. Smisao pokajanja nije u tome da žalite zbog onoga što se desilo, već da promenite svoja osećanja.

Po svojoj prilici, taj duševni bol je smanjio vašu vezanost za život i zbog toga ste mogli da rodite decu koja imaju čistije duše.

Šta je žrtva? Kada se čovek žrtvuje, on kao da otkida od sebe, svojih želja i života. Takvo uniženje života i želja je u određenoj meri samouništenje. Da bi pritom preživeo, on mora da se uzdigne nad sobom, iskorači izvan granica svog „ja“, pronađe oslonac izvan sebe – to jest da teži Bogu.

Kada se čovek dobrovoljno žrtvuje, to mu pomaže da smanji vezanost za zemaljske aspekte sreće, što znači da uveća težnju ka Bogu.

Oproštaj, prihvatanje onoga što se desilo, prevazilaženje strahova i žaljenja – sve je to žrtva. Ako čovek ne ume dobrovoljno da se žrtvuje, primoran je da to učini prisilno, a prisilna žrtva su bolesti, problemi nesreće. Što čovek više uspe da sačuva ljubav i sve to prihvati kao pomoć s Višeg plana, toliko će prinudna žrtva postati dobrovoljna. Tada mu se u duši uvećava ljubav prema Bogu i pristize mu nova energija, nova budućnost.

Važno je pravilno reagovati na probleme, gubitke i uniženja: u svemu tome videti Božju volju i sačuvati ljubav, shvatajući da su nam te žrtve potrebne kako bismo uvećali ljubav i promenili se na bolje.

Ljubav treba postaviti na prvo mesto i neprestano prevazilaziti zavisnost od nagona i života. Istovremeno, ne smemo se odricati života, svojih želja. Treba umeti biti srećan, ali pritom neprekidno kroz ljubav i vaspitavanje svoje duše prevazilaziti sklonost ka zemaljskoj sreći.

Ako je, kao što pišete, prošlo već mnogo godina, ali svaki dan vaša tuga i bol postaju sve jači, to znači da i dalje imate pogrešan stav prema onome što se dogodilo.

Ne treba da žalite zbog onoga što se desilo, već da pomazete dušama umrle i sadašnje dece. Sasvim je moguće da su se u sadašnjoj deci ovaplotile duše nastradale dece. Potrebno je da harmonizujete svoju dušu – tada ćete pomoći i svojoj deci. Što je jači bol koji osećate, mora biti mo-

ćniji i impuls ka promeni svog karaktera i uvećanja ljubavi u duši.

To što nikad niste sanjali umrlu decu znači da ne smete da kontaktirate s njima na suptilnom planu – u suprotnom će se povećati vezanost i to može da naštetiti njihovoj duši.

Napisali ste da ste ih jako voleli, da su vam oni bili smisao života. Hristos nije slučajno upozorio: „Čovekovi neprijatelji su njegovi ukućani“. Kad zaboravimo na Boga i deca nam postanu apsolutna sreća, time razvraćamo njihove duše, udaljavamo ih od Boga.

Isus Hristos je objašnjavao da najvažniji cilj i najviša čovekova sreća nisu deca, porodica, novac, blagostanje ili zdravlje, već da je glavni cilj i smisao njegovog života ljubav prema Bogu i upodobljavanje Njemu, odnosno prvenstveno razvoj duše.

Kad čovek zaboravi na Prvu, glavnu zapovest i počne da se klanja svojoj porodici, deci, ljudima koje voli, onda i čini najveći greh na suptilnom planu – greh đavola, koji je izgubio ljubav i stremljenje ka Bogu.

Kako se ispravno odnositi prema svojoj deci? Treba ih voleti, ali i razumeti da su deca pre svega duše, a duše su božanske i po svojoj suštini – večne. Odnosno, pre svega u deci treba voleti Boga, a tek potom samu decu, njihov život, njihova tela.

Čovek je prvenstveno duša. Kad telo umre, duša nastavlja da živi. Telo je naša odeća, to je već odavno poznato. U Bhagavad-giti je napisano: „*Slično kao što čovek uklanja gornje slojeve odeće i oblači novu, tako odbacuje i iznošena tela i odeva nova*“.

Šta je onlajn praksa? To je moj pokušaj da pomognem ljudima da pronađu ispravan put. U toku onlajn prakse, svi učesnici se orijentišu na ljubav, a udaljavaju se od svojih vezanosti.

Ono što se dogodilo nakon onlajn prakse se ne može tu mačiti jednoznačno.

To može značiti da ste u nekoj meri prevladali svoje unutrašnje probleme, da ne treba da žalite zbog prošlosti i mnogo preživljavate zbog umrle dece.

Može značiti da vam je Bog zaista vratio vašu decu, odnosno da su se njihove duše ovaplotile u vašoj sadašnjoj deci.

Može značiti da se određena negativnost još uvek zadržala u vašoj duši i duši vaše dece. Da još niste u stanju da prihvatite Božju volju, sačuvate ljubav i pravilno razvijate svoju dušu.

Vaš osnovni problem su pogrešna osećanja i klanjanje ljudima koje volite. To je i nesposobnost da sačuvate ljubav kad vam stiže pročišćenje, nemoć da se razvijate. To su vaše uvrede, žaljenja, loše misli o sebi i svojoj sudbini. Sve je to neophodno prevladavati.

Da biste otklonili negativnost iz svoje i duše svojih potomaka, treba da naučite da volite. Treba da razvijate karakterne osobine kao što su umeće da volite i opraštate, umeće da u svemu vidite Božju volju.

Učite da živite dušom, srcem, a ne glavom, naučite da budete dobrodušni, nezavisni, iskreni, milosrdni, da budete ispunjeni razumevanjem. Treba da naučite da se ispravno sukobljavate: spolja da se borite, a na unutrašnjem planu da sačuvate ljubav, jedinstvo i razumevanje. Sukobi nam pomažu da se razvijamo. Moramo da se razvijamo i duhovno i fizički, ali pre svega – duševno.

Svoju energiju treba da usmeravate na razvoj, uvećanje ljubavi u duši, a ne na traženje krivaca.

Kako se treba postaviti prema tome što vam je muž iscepao i bacio duhovne knjige? Mislim da u izvesnoj meri njegov protest ima smisla. Stvar je u tome što savremena

ezoterija, nažalost, često pruža lažan putokaz – ka duhovnosti, a ne prema ljubavi.

Ezoterija govori o buđenju moći, duhovnom čovekovom uzdizanju, ali čak i ne pominje važnost promene karaktera, umeća ljubavi i prihvatanja Božje volje. Većina ezoteričnih knjiga su spekulacije na temu naših maštarija o ispunjenju želja i srećnoj sudbini. Zato je najbolje čitati Bhagavad-gitu, Bibliju – Stari i Novi zavet koji nas uče da volimo, žrtvuemo se i opraštamo.

Na prvom mestu ne bi trebalo da razmišljate o razvodu s mužem, već o harmonizaciji svoje duše. Potrebno je da se istinski promenite: prestanete da žalite zbog prošlosti i naučite da volite.

Mi moramo da volimo i poštujemo svoje bližnje, brinemo o njima, žrtvuemo se radi njih. Istovremeno moramo da volimo i poštujemo sebe, sačuvamo svoje dostojanstvo i brinemo o sebi. To i jeste dijalektika. Kada se čovek žrtvuje samo radi drugih to je zaustavljanje u razvoju. Kad čovek misli samo na sebe – to je takođe zaustavljanje u razvoju. Harmonija se krije u jedinstvu suprotnosti.

Ako vam zajednički život s mužem ne pomaže u uvećanju ljubavi, već je smanjuje i uvećava bes, onda je bolje da se razvedete. Jer, nije najbitnije materijalno blagostanje vaše dece, već stanje njihove duše.

Međutim, mislim da ipak treba da pokušate da sačuvate porodicu. Naučite da se bezuslovno brinete, a ne samo da uzvraćate na brigu, ljubav i razumevanje. Muža treba voleti kao dete ma kakav bio. Majka može da nagrađuje dete, ali i da ga kažnjava, ali ga pritom uvek voli. Umeće da vaspitavamo sebe i muža je mogućnost da imamo harmoničnu porodicu.

Ako čitate moje knjige, svakog dana bi trebalo da vam bude lakše na duši. Ali ako vam je teže, to znači da se prema mojim informacijama ponašate potrošački.

Moje knjige i video-materijali pružaju priliku da se pođe ispravnim putem. Moje knjige nisu poluga za dostizanje sreće, niti ključ raja; one su prilika da samostalno harmonizujemo svoju dušu.

Pokušajte da glavnim ciljem ne učinite blagostanje, niti duševni i fizički komfor, već uvećanje i sakupljanje ljubavi u duši, koja će nas podstaći da se žrtvuemo, prihvatamo ono što se dešava, razvijamo i napreduemo na putu spoznaje Svevišnjeg.

Želim vam uspeha.

*Poštovani Sergeju Nikolajeviču,
Molim Vas za pomoć jer nemam više nikakvu nadu.*

Nedavno sam rodila ćerku na carski rez. S mužem sam u braku oko 10 godina, živeli smo kao jedna duša i svi su nam zavideli. Ćerka nam je rođena zdrava.

Dve nedelje nakon porođaja u glavi su počele da mi se roje loše misli: zašto sam rodila dete, bezvredna sam majka... Muž me veoma voli (lekar je, radiolog). Posetili smo sve psihijatre, endokrinologe, radili CT mozga. Svaki dan živim kao u paklu, želim da se ubijem, da svojim prisustvom ne mučim bližnje.

Dete još uvek nismo krstili. Psihijatri kažu da ne bolujem od mentalne bolesti. Sad ležim u bolnici, nešto mi ukapavaju...

Ako mi na početku nije bilo potrebno dete, sad ne osećam potrebu ni za mužem. Svi kažu da će to uskoro proći. Ali, plašim se da ne naudim svojoj ćerkici.